

УДК (480) 1349/1569

Бойко І.Й.

НАУКОВІ ДЖЕРЕЛА ПРО ПРАВОВИЙ СТАТУС ГАЛИЧИНИ В СКЛАДІ ПОЛЬСЬКОГО КОРОЛІВСТВА (1349–1569 РР.)

У статті проаналізовано ряд наукових джерел, у яких висвітлено окремі питання формування та функціонування державно-правових і самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства (1349–1569 рр.)

Ключові слова: наукові джерела, Галичина, Польське королівство.

У сучасних умовах важливим завданням є подальша демократизація політичної системи України та інтеграція її до європейського співтовариства. Відтак велике значення має вивчення досвіду формування і функціонування державно-правових та самоврядних інститутів на українських землях впродовж історичного розвитку.

Враховуючи національні історичні надбання, досвід інших країн, на основі природного та міжнародного права народ України найпершим національним завданням ставить нині розв'язання проблем державно-правового розвитку. Перед українським народом, його політичними лідерами у сучасних умовах постала низка теоретичних і практичних питань, від своєчасного вирішення яких залежить подальший успіх у цій нелегкій справі. Саме тому надзвичайно корисним і повчальним є досвід, набутий країнами світового співробітництва в питаннях державного і правового творення. Ці обставини роблять архіактуальним для нас поглиблене вивчення досвіду у цій сфері, наукові студії з аналітичного і порівняльного державо- і правознавства.

З огляду на вищесказане, а також на ряд неупереджених обставин (близькість державотворчих територій, історичної долі, ментальності народів, культурні традиції тощо), актуальним для України досвідом може бути вивчення «Формування та функціонування державно-правових і самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства (1349–1569 рр.).

Дослідження особливостей формування та функціонування державно-правових і самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства (1349–1569 рр.) – це проблема не лише науки історії держави і права України, а проблема загальноюридична, соціальна і політична.

Одним з ефективних засобів досягнення цієї мети є вивчення і узагальнення наукових праць істориків і правознавців, які досліджували окремі аспекти статусу Галичини у складі Польського королівства.

Наукова література історичного і юридичного характеру, у якій розкрито окремі питання формування та функціонування державно-правових, самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства, створювалася протягом трьох періодів: дореволюційного, радянського і сучасного.

Суспільно-політичні аспекти історії Галичини у дореволюційній історіографії найдокладніше висвітлено у багатотомному дослідженні з історії України, авторство якого належить М.Грушевському, який одним з перших висвітлив проблему входження Галичини до складу Польського королівства, організацію управління Галичиною у XIV–XVI ст. [1]

Аналізуючи історичні, історико-правові дослідження джерел права, які діяли у Галичині впродовж XIV–XV ст., ми значну увагу приділили вивченню передумов поширення магдебурзького права в Галичині, його особливостям. Певний інтерес має праця відомого українського дослідника Ф. Таранавського “Обзор пам’ятников магдебургского права западно-русских городов литовской эпохи” [2], у якій проаналізовано книги міського права юристів Павла Щербича і Бартоломія Гроїцького та застосування їх на українських землях, зокрема у XIV–XV ст.

Зацікавлення викликає праця з історії Львова Б. Зиморовича [3], в якій використано документальний матеріал, де подаються окремі адміністративні документи XIV–XVI ст. щодо правового статусу Галичини у складі Польського королівства.

Правові, економічні, адміністративні відносини польського і українського населення Галичини, зокрема Львова, у XIV–XVI ст. охарактеризував львівський історик Д.Зубрицький [4] (1787–1862 рр.), який у 1844 р. опублікував книгу про Львів. У 2002 р. її перевидали українською мовою львівські історики. В ній на значному архівному матеріалі показано історію розвитку м.Львова з кінця XIII до XVIII ст. Д.Зубрицький гостро полемізував з польськими колегами, в тому числі з питань про характер військових походів короля Казимира III у Галичину, які він справедливо вважав окупаційними. Головна заслуга Д.Зубрицького полягає у залученню до історичного обігу значної кількості маловідомих письмових документальних джерел.

Привертають до себе увагу праці І.Шараневича [5] (1829–1901 рр.) – професора історії Львівського університету. На думку І.П.Крип’якевича, він був “одним з найкращих знавців джерел з історії Галичини періоду феодалізму” [6]. У своїх працях дослідник на основі літописних та архівних джерел висвітлив передумови захоплення земель Галицько-Волинської держави Польщею у XIV ст.

Зі спеціальних досліджень проблем суспільного устрою Галичини XIV–XV ст. вирізняється праця І.Линниченка [7], в якій охарактеризовано особливості суспільного устрою у Галичині в складі Польщі впродовж XIV–XV ст.

Поступово вітчизняні історики переходять від аналізу галицької історії загалом до розробки окремих її питань. Вивченням періоду перебування галицьких земель у складі Середньовічної Польщі займалися такі вчені, як А.Дідицький, В.Милькович, І.Філевич [8] та інші. Їх праці вийшли наприкінці 80-х–початку 90-х років XIX ст., де з використанням тогочасних документальних матеріалів (зокрема актів Ватиканського архіву) викладено зовнішньополітичну діяльність польської шляхти щодо захоплення Галицької Русі польськими феодалами [9].

Суспільно-економічне і політичне становище галицьких українців у період Польського королівства фрагментарно висвітлили М.Голубець [10] та А.Копистянський [11]. Певний інтерес викликають праці Г.Гербільського [12], у

яких, намагаючись простежити основні тенденції у суспільному устрої Галичини XIV–XV ст., автор зосередив увагу на економічному розвитку тогочасного Львова.

Фрагментарно висвітлено основні етапи перебування Галичини у складі Польщі до 1569 р. у відповідних розділах двох колективних праць з історії Львова [13]. Хоча, зауважимо, вони мають оглядовий характер і торкаються багатьох цікавих проблем.

У дореволюційній період значний внесок у вивченні проблем організації управління Галичиною у складі Польського королівства належить польським вченим. Центром наукової роботи польських вчених була бібліотека ім. Оссолінських, заснована в 1817 р., яка пізніше прийняла назву Наукового закладу ім. Оссолінських. Бібліотека видавала свій періодичний орган, який в 1828–1834 рр. називався “Czasopismo Księgozbioru im. Ossolińskich”, а в 1842–1844 та в 1847–1848 рр. – “Biblioteka Naukowego Zakładu im. Ossolińskich”; в 1862–1869 рр. під цією ж назвою видавалась нова серія.

Одним із відомих польських вчених, який досліджував окремі питання суспільно-політичного розвитку галицьких міст був К.Стадницький. Він опублікував ряд архівних матеріалів у працях “O wsiach t. z. wołoskich na północnym stoku Karpat” (Львів, 1848–1853); “Materialy do historii miast galicyjskich” (DGL, 1856); “Ziemia lwowska za rządów polskich w XIV i XV w.” (Львів, 1863) та ін.

Найширшу джерелознавчо-видавничу діяльність розгорнув Август Бельовський (1806–1876 рр.), який був директором Наукового закладу ім. Оссолінських і керував його науковою роботою. Бельовський збирав дані про маловідомі провінціальні архіви і використовував їх матеріали в наукових дослідженнях. Найважливіші з його публікацій такі: “Pamiętnik Mikołaja Jemiołowskiego” (1850); “Wtargnienie Mahometa IV do Polski” (DGL, 1858); “Pamiętki trembowelskie”, “Kółko rodzinne” (1860); “Pisma Stanisława Żółkiewskiego” (1861); “Pamiętnik Jana Stanisława Jabłonowskiego” (1862).

Самостійно дослідницьку роботу здійснювали Людвик Зелінський, який видав збірник історичних матеріалів “Pamiętki historyczne krajowe” (Львів, 1841), а також монах-домініканець, вірменин за походженням, Садек Баронч (1814–1892 рр.). Останній вивчав минуле галицьких міст. Він опублікував такі праці: “Pamiętki miasta Żółkwi” (Львів, 1852, друге видання – Львів, 1876); “Pamiętnik dziejów polskich z aktów urzędowych lwowskich i rękopismów” (Львів, 1855); “Pamiętki miasta Stanisławowa” (Львів, 1858); “Pamiętki jazłowieckie” (Львів, 1862); “Wolne miasto Brody” (Львів, 1865); “Pamiętki buczackie” (Львів, 1869). Особливу увагу Баронч присвятив історії вірменів в Галичині. Його перу належать праці: “Żywoty sławnych Ormian w Polsce” (Львів, 1856) та “Rys dziejów ormiańskich” (Львів, 1869). Кілька робіт Баронч присвятив історії монастирів: “Rys dziejów zakonu kaznodziejskiego” (Львів, 1861); “Dzieje klasztoru O. O. Dominikanów w Podkamieniu” (Тернопіль, 1870); “Archiwum O. O. Dominikanów w Jarosławiu” (Львів, 1884); “Pamiętnik O. O. Bernardynów w Polsce” (Львів, 1874); “Monaster O. O. Bazyłjanów w Podhorcach, Przegląd bibliograficzno-archeologiczny” (Львів, 1881); “Wiadomości o malarzach bazyłjańskich” (Львів, 1882). Всі праці Баронча особливо цінні тим, що в них використано малодоступні міські і монастирські архіви і опубліковано

найважливіші документи. Деякі історичні матеріали Баронч вмістив у редактованому ним журналі “*Towarzysz duchowienstwa katolickiego*” (Тернопіль, 1864–1865).

Спеціальним виданням, у якому публікувалися архівні матеріали в XIX ст. був “*Dodatek tygodniowy “Gazety Lwowskiej”*” (1850–1862), пізніше – “*Dodatek miesięczny*” (1867–1872). У цьому виданні публікувалися документи Архіву гродських і земських актів за редакцією Ф. К. Волинського. Це були переважно матеріали про феодальне землеволодіння та історію міст і сіл Галичини XIV–XVIII ст.

У 1868 р. за ініціативою К. Стадницького Архів гродських і земських актів розпочав власне видання, під назвою “*Akta grodzkie i ziemskie*”, яке продовжувалося до 1935 р. У перших томах (1–9) публікувалися в основному середньовічні грамоти з історії феодального землеволодіння та міст, в 10-у томі був надрукований реєстр документів XIII–XVIII ст., в наступних томах – найстаріші гродські та земські книги (в 11-у і 16-у – сяноцькі; в 12-у – галицькі; в 13–18-у – перемишльські і переворські; в 14–15-у – львівські; в 17-у–перемишльські і львівські; в 19-у – книги судових органів; в 20–22-у – постанови вишенських сеймиків; в 23–25-у – ухвали галицьких сеймиків). Це найбільша, фундаментальна публікація з історії Галичини епохи середньовіччя.

Редактором “Актив гродських і земських” з 2-го по 15-й том був Ксаверій Ліске (1830–1891 рр.) – професор історії Львівського університету. Під його керівництвом видання стало зразковим: тексти передавалися надзвичайно скрупульозно, були складені покажчики географічний, іменний та юридичної термінології; в покажчиках відмічались слов'янські слова, які зустрічались в латинських текстах. Ліске опублікував також збірку мемуарів “*Cudzoziemcy w Polsce*” (Львів, 1876) та ряд статей, присвячених питанням наукових видань.

Після смерті К. Ліске видання “Актив гродських і земських” здійснював Антін Прохаска (1852–1930 рр.) – один з відомих польських археографів. Він опублікував цінну збірку “*Materialy archiwalne, wycięte z Metryki litewskiej 1348–1607 r.*” (Львів, 1890) та окремі середньовічні документи в різних виданнях.

У Львові на початку XIX ст. виходило ряд періодичних видань, які також сприяли розвитку джерелознавства. Найважливішими з них були:

1) “*Przewodnik naukowy i literacki*” (1875–1918) друкував переважно монографічні дослідження і тільки частково – архівні матеріали.

2) “*Kwartalnik historyczny*” – видання “Польського історичного товариства” (1887–1939) – надрукував ряд архівних матеріалів: К. Бадецького про загублені книги середньовічного Львова (1927); Ф. Бостеля про інструкцію для збирання податків (1891), податок “стації” (1892) та про напад татар 1599 р. (1891); З. Паздро про перемишльський конфедераційний суд 1673 р. (1900); Я. Птасьніка про львівську колегію 40 мужів – виборний орган міського управління; А. Прохаски про львівську конференцію 1464 р. (1892), документи про боротьбу за Галичину між Угорщиною та Польщею в 1323–1364 рр. (1892), про надання шляхті сіл у Теробовельщині 1391 р. (1894), до історії унії 1595–1598 р. (1896), про кордони Галичини в 1352 р. (1900), привілеї циганській старшині 1705 р. (1900); В. Семковича про “очищення шляхетства” 1478 р. (1900); А. Фінкля про щоденник

татарського нападу 1692 р. (1890) і татарський напад 1695 р. (1890, 1892); В. Чермака листи Яна Казимира (1891);

3) “TeKa konserwatorska” – щорічник колегії хранителів старовини Галичини (4 випуски, 1890–1912) – вмістила ряд інвентарів бібліотек та музеїв, описів історичних пам’яток та різномірних повідомлень про історичні джерела;

4) “Biblioteka lwowska” (т. 1–32; 1907–1932) друкувала монографії, присвячені минулому м. Львова, в яких, наводилися архівні матеріали;

5) В галузі джерелознавства чимало зробило Наукове товариство ім. Шевченка у Львові, яке було засноване в 1873 р., а в 1892 р. перетворене в наукову установу. Утворена при ньому Археографічна комісія поклала початок широкій публікації джерел, в першу чергу до соціально-економічної історії;

6) В серії “Жерела до історії України–Русі” в 1–3-у і 7-у томах (Львів, 1895–1903) були опубліковані люстрації західноукраїнських земель 1564–1566 і 1570 рр.

Аналіз української дореволюційної історіографії з досліджуваної проблеми засвідчує, що основну увагу вчені приділяли політичній, соціально-економічній та культурній історії Галичини і при цьому лише побіжно згадували польську систему управління та її особливості, здебільшого у правовому контексті, на українських землях.

Дослідження історико-правових аспектів Галичини у складі Польщі перебували предметом уваги польських істориків, правознавців. Однак, польські дослідники здебільшого завжди тенденційно висвітлювали соціально-економічний, політичний і правовий статус Галичини як провінції Польського королівства. З-поміж них вирізняються праці К.Стадницького, К.Горжицького, і Е.Брайтера [14]. Якщо складні генеалогічні екскурси не завадили К.Стадницькому розкрити чітку картину описуваних подій, то книги К.Горжицького й особливо Е.Брайтера та інших перекручують навіть відомі всім історичні факти, не кажучи вже про надзвичайно упереджену їх інтерпретацію.

Праці польських науковців Ф.Яворського, В.Лозинського, С.Кутшеби [15] та Л.Харевічової [16] присвячені аналізу соціально-економічних відносин у Галичині в XIV–XV ст., характеристиці окремих органів управління Галичиною під владою Казимира III впродовж 1349–1370 рр., а відтак – угорськими феодалами. Однак, здебільшого ці праці мають описовий характер.

Таким чином, дослідження польських вчених мають важливе значення, передусім, з огляду на зібраний фактичний матеріал. Майже всі вони стосуються загальних або конкретних проблем адміністративно-територіального поділу Польського королівства та, зокрема, Галичини. Питання, пов’язані безпосередньо з формуванням управлінського апарату в Галичині, розглянуті ними в загальних рисах.

Новий період історіографії української Галичини розпочався із входження Західної України з Українською РСР. Проте в радянський період аналіз розвитку форм адміністративного управління, організації і діяльності судових органів, самоврядування, джерел права не входив до числа актуальних завдань. На першому плані знаходилися питання історії революційного руху, економічної та соціальної історії краю. Навіть у таких фундаментальних колективних працях, як “Нарис з

історії України”, “Торжество історичної справедливості” історико-правові аспекти представлені стисло.

Із представників радянської історичної науки проблеми галицької історії XIV–XVI ст. одним з перших почав вивчати К.Гуслистий, який у 1939 р. опублікував працю “Нарис з історії України” [17], детально описуючи історичні події входження земель Галичини до складу Польського королівства у XIV ст.

У 50-х роках XX ст. почалося систематичне вивчення історії Галичини. Львівськими вченими, насамперед, було висвітлені основні етапи галицької історії, а також зібрано деякі документи та матеріали, що відображали етапи розвитку головного міста Галичини – Львова [18].

Серед праць українських істориків вирізняється монографія М.Котляра [19], який показав передумови загарбання галицьких земель Польщею у XIV ст.

Першою комплексною працею з історії держави і права Польщі XIII–XIV ст. стала праця К.Ліванцева [20], де розглянуто основні державні інститути, органи державного управління Польщі, особливості польського права, а також основні аспекти суспільного ладу Польщі того часу. Ще одна праця К.Ліванцева присвячена особливостям польської станово – представницької монархії, центральним органом управління цієї монархії. В аспекті вивчення історії держави і права Середньовічної Польщі, що викладена у працях, можна також фрагментарно ознайомитися із державним ладом і правом Галичини.

Серед польських досліджень цієї тематики радянського періоду, автори яких приділяли розвиткові державно-правових інститутів Польщі, потрібно виділити праці професорів: Ю.Бардах, Б.Леснодорського, М. Пієтрчака [21], М.Калласа [22]. У цих працях автори, зокрема, проаналізували державно-правову систему Польського королівства, яка поширювалася і на Галичину. Основний недолік праці – аналіз низки проблем з марксистських позицій і, відповідно, розкриття державно-правових інститутів як знарядь захисту інтересів панівних верств.

У цілому ж стан історико-правових досліджень Галичини в радянський період не можна вважати задовільним. Їх значна активізація пов’язана з проголошенням незалежності України і становленням демократичної Української держави.

Значним доробком вітчизняної історичної науки, який сприяє вивченню правового статусу окремих соціальних груп Галичини у складі Середньовічної Польщі стало видання книг – збірок привілеїв громади м.Львова та привілеїв національних громад цього міста (XIV–XVIII ст.) [23]. У виданнях зібрані правові документи та матеріали, що розкривають окремі питання стосовно формування державного ладу і права Галичини, зокрема органів українського, вірменського, єврейського самоврядування у Галичині та ін.

Певний інтерес становлять праці сучасних польських науковців, зокрема Є. Ключовського [24], що до речі, вийшла друком українською мовою, з перекладом Н. Яковенко. Вчений детально проаналізував процес формування Польського королівства як єдиної держави, входження до її складу захоплених територій, у тому числі частково розглядаються і передумови приєднання Галичини до складу Польщі 1349 р.

Єдиною ґрунтовною працею з історії Польщі є видання сучасних львівських істориків Л. Зашкільняка та М. Крикуна [25], в якій об'єктивно показано історію Польщі від найдавніших часів і до сучасності.

Помітний внесок у вивченні історії держави і права Польщі зробив сучасний вчений-правознавець, професор Б.Тищик [26], який проаналізував зокрема польські центральні та місцеві органи влади й управління Польського королівства, які діяли у Галичині у XIV–XVI ст.

Питання, пов'язані з поширенням магдебурзького права у Галичині XIV–XVI ст., досліджували М.Кобилецький [27], В.Кіселичник [28] та ін.

У сучасній історико-правовій науці проблеми формування й функціонування державно-правових та самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства частково висвітлюють у підручниках з історії держави і права України В. Кульчицький, Б. Тищик, В. Гончаренко, Л. Зайцев, П. Музиченко, М. Страхов, І. Усенко, В. Чехович, О. Ярмиш, П. Захарченко та ін. Водночас, незважаючи на низку історико-правових досліджень, питання формування та функціонування державно-правових та самоврядних інститутів Галичини в складі Польського королівства, малодосліджені. Тому цілком виправдано стає необхідність переосмислити напрацювання багатьох дослідників галицької історії, заново, всебічно і об'єктивно проаналізувати історико-правові особливості захоплення Галичини Польщею у 1349 р. та дослідити характерні риси формування і функціонування державно-правових та самоврядних інститутів Галичини в складі Польщі (1349–1569 рр.), а також дати об'єктивну оцінку наслідкам приєднання Української Галичини до складу Польського королівства (1349–1569 рр.). Крім цього, в деяких статтях, посібниках і монографіях по-різному наводяться одні й ті самі цифрові дані, має місце різна інтерпретація історико-правових фактів та процесів. Очевидно, це пов'язано з тим, що окремі дослідники запозичували відомості у попередників, не вдаючись до перевірки їх за першоджерелами. Тому при опрацюванні наукової літератури доводилося уточнювати та конкретизувати історичні дати та факти.

Аналіз вітчизняної та зарубіжної наукової літератури доводить, що в українській науці історії держави і права самостійна комплексна наукова проблема формування і функціонування державно-правових та самоврядних інститутів у Галичині в складі Польського королівства (1349–1569 рр.) до цього часу спеціально не досліджена і вивчається вперше.

Джерельною базою дослідження є привілеї, універсали, едикти, статuti польських королів, рішення Вальних сеймів Польського королівства та сеймиків Руського воєводства, рішення судових органів у Галичині в досліджуваний період.

Джерельну основу дослідження становлять також опубліковані й рукописні неопубліковані матеріали, які зберігаються у Центральному державному історичному архіві України у Львові та Києві, Державних архівах Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської областей, у архівах Польської республіки, зокрема, у містах Варшаві, Кракові, Вроцлаві, а також у відділі рукописів Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника НАН України.

Отже, дослідження правового статусу Галичини в складі Польського королівства (1349–1549 рр.) дає змогу глибше зрозуміти національну ідею української держави, яка має основне завдання – формування національної єдності.

Перелік використаних джерел та література:

1. Грушевський М. Історія України – Руси: В 11 т., 12 кн. / НАН України. Інститут української археології та ін. – К.: Наук. думка, 1993. – Т.4. – 1994. – Т.5.
2. Тарановский Ф. Обзор памятников магдебургского права западно – русских городов литовской эпохи – Варшава, 1897.
3. Найбільш відоме видання: Zimorowicz B. Historia miasta Lwowa, krolestw Galicyi i Lodomeryi stolicy. – Lwów, 1835.
4. Zubrycki D. Kronika miasta Lwowa. – Lwów, 1844; Зубрицкий Д.И. Критико-историческая повесть временных лет Червонной или Галицкой Руси. – М., 1845; його ж: Хроніка міста Львова. – Львів, 2002.
5. Шараневич И. Стародавний Львов (от рока 1250–1350). – Львов, 1861; його ж. История Галицко-Володимирской Руси от наивднейших времен до року 1453. – Львов, 1863.
6. Крип'якевич І.П. Джерела з історії Галичини періоду феодалізму (до 1772 рр.). Огляд публікацій. – К.: Видавництво Академії наук Української РСР, 1962. – С.8.
7. Линниченко І. Суспільні верстви Галицької Русі XIV–XV в. – Львів, 1899.
8. Дедицкий А. Летопись Руси от 1340 до 1387 г. – Львов, 1887; Милькович В. Студії критичні над історією русько-польською. – Львів, 1893. – Ч.1; Филевич И.П. Борьба Польши и Литвы-Руси за Галицко-Владимирское наследие. – СПб, 1890.
9. Слово “феод” (лат. – feudum, фран. – feod, нім. – Iern) спочатку означало “худобу”, згодом – цінне рухоме майно і накінець – форму земельного тримання.
10. Голубець М. Історія Львова від найдавніших часів. – Львів, 1925; його ж. За український Львів. – Львів, 1927.
11. Копистянський А. Історія Русі. – Львів, 1931–1932. – Ч.1–2.
12. Гербільський Г.Ю. До історії Львова в добу феодалізму (XIII–XVIII ст.// Доповіді та повідомлення (Львівський університет). – 1995. – Вип. 5. – Ч.1.
13. Історія Львова. – Львів, 1950; Нариси історії Львова. – Львів, 1950.
14. Stadnicki K. Synowie Gedymina. – Lwów, 1853. – Т.2; Gorzycki K. Połączenie Rusi Czerwonci z Polska przez Kazimierza Wielkiego. – Lwów, 1889; Breiter E. Władysław książę Opolski. – Lwów, 1889.
15. Kutrzeba S. Handel Polski ze Wschodem w wiekach średnich // Przegląd polski. – 1903. – Т.48-150.
16. Charewiczowa Ł. Handel średniowiecznego Lwowa.– Lwów, 1925.
17. Гуслистий К. Нариси з історії України. – Україна під Литовським пануванням і захоплення її Польщею. – К., 1939. – Вип.2.
18. История Львова / Ред. кол. В. В. Секретарюк и др. – К., 1984; Історія Львова в документах і матеріалах – К., 1986.
19. Котляр М. Ф. Галицька Русь у другій половині XIV – першій чверті XV ст. – К., 1968.
20. Ливанцев К. Е. История государства и права феодальной Польши XIII – XIV вв. – Л., 1958; його ж: Сословно-представительская монархия в Польше, её сущность и особенности. – Л., 1968.
21. Бардах Ю., Леснодорский Б., Пиетрчак И. История государства и права Польши. – М., 1980.
22. Kallas M. Historia ustroju Polski X–XX w. – Warszawa, 1997.
23. Привілеї національних громад міста Львова (XIV – XVIII ст.) / Упорядн. М. Капраль – Львів, 2000; Привілеї міста Львова (XIV – XVIII ст.) / Упорядн. М. Капраль – Львів, 1998.
24. Клочовський Є. Історія Польщі до кінця XV століття. – Люблін, 2005.
25. Зашкільняк Л., Крикун М. Історія Польщі. Від найдавніших часів до наших днів. – Львів, 2002.
26. Тищик Б. Історія держави і права Середньовічної Польщі (X ст. – 1795 р.). – Львів, 2003.
27. Кобилецький М. Магдебурзьке право в селах Галичини // Право України. – 2003. – № 8.
28. Кіселичник В. П. Поширення магдебурзького права в Україні, його роль і значення // Вісн. Львів. ун-ту. Серія юрид. – 1996 – Вип. 33; його ж: Львівське міське право: поняття, джерела, періодизація та зміст // Вісн. Львів. ун-ту. Серія юрид. – 2004 – Вип. 39.

Бойко И.И. Научные источники о правовом статусе Галичины в составе Польского королевства (1349–1569 гг.).

В статье проанализирован ряд научных источников, у которых отражено отдельные вопросы, в частности, формирования и функционирования государственно-правовых и самоуправляющихся институтов в Галичине в составе Польского королевства (1349–1569 гг.)

Ключевые слова: научные источники, Галичина, Польское королевство.

Bojko I.Y. Scientific sources about legal status of Galichini in composition the Polskogo kingdom (1349–1569).

In the article the row of scientific sources, at which separate questions, in particular, forming and functioning of dergavno-pravovih and self-governing institutes, are reflected in Galichini in composition of the Polish kingdom, is analysed (1349–1569)

Key words: scientific sources, Galichina, Polish kingdom.

Надійшла до редакції 03.06.2008 р.